

פרק 1

ישראל, תש"פ, מטה המוסד

דמות נעמדה בפתח חדר האימונים המרווח, המואר. אורי שביט הרים את פניו המיוזעות לעבר הבא. "היי, גיורא", הפשיר לרגע מבט וחייד.

"המפקד שוהם קורא לך", הודיע הלה ברשמיות. לאחר רגע הוסיף בקריצה: "סוכן 312", ואז נעלם מהמקום כלעומת שבא. במספר מבצעים כונה אורי "סוכן 312" ומאז דבק בו הכינוי. רבים משורות המוסד הכירו אותו בשם הכינוי הזה.

אורי חייד לעצמו תוך כדי שקם בלאות מרצפת החדר שאירחה אותו לחברה במשך השעה האחרונה. הוא מתח לרגע את איבריו המאומצים מאימון מסיבי, מחה את זיעתו ומיהר לפסוע לעבר חדרו של המפקד.

ברגע שהבחין ניר בפקודו, קרא לו להיכנס פנימה. "טוב שבאת, אורי", הוא הוציא מהמגירה חפיסת סיגריות והציע לו ברוחב לב. האיש הלאה שמולו לקח אחת בתודה והצית אותה

במצית שנחה על השולחן.

"תקשיב טוב", ניר שאף עמוקות את עשן הסיגריה. "יכול להיות שתהיה לך משימה חדשה בתקופה הקרובה. בינתיים לא אוכל לפרט הרבה, אבל בקצרה: סגן נשיא ארצות הברית מגיע לישראל לביקור יחד עם מאבטחיו מהשירות החשאי. מכל מיני סיבות, אנחנו צריכים לצרף אליו כמה מאבטחים ישראלים לימים שיששה כאן. הוחלט על אנשים משורות המוסד, ואני רוצה אותך בפנים".

"מאבטחים ישראלים?! מהמוסד?!!" אורי בחן אותו בתמיהה. "אני מבין שצריך כמה ישראלים חוץ מאנשי השירות החשאי, אבל מהמוסד?"

"אל תדאג, אפרט הכול בהמשך. יש סיבות לכל דבר ולא תישאר עם סימני שאלה פתוחים. בכל מקרה, יהיה לי אישור לשוחח איתך בנושא רק אחרי שאשמע את תשובתך החיובית".

"אבל עדיין לא הבנתי למה..."

ניר קטע אותו. "היי. כמו שכבר אמרתי, הכול יפורט בהמשך אחרי שאשמע תשובה חיובית". הוא ניגב במטלית את המשקפיים המרובעים שלו בעלי המסגרת השחורה, נושף בעצבנות קלה. היום הוא לא מצא את עדשות המגע שלו, והיה לו חשד מבוסס שבנו הקטן ניסה אתמול כל מיני ניסויים מדעיים והכניס את העדשות האומללות לכוס קולה.

ניר מעך את זנב הסיגריה במאפרה שעל אדן החלון והצית סיגריה שנייה. "אתן לך לחשוב על ההצעה עד מחר בבוקר. משוחרר".

"אני מודה לך", אורי יצא מהחדר בפזוור הדעת, מהורהר. סגן נשיא ארצות הברית מגיע לישראל. רוצים משום מה גם אבטחה

ישראלית, ומכל האנשים שבעולם - מעוניינים דווקא בו, איש מוסד.

הוא לא מכחיש, יצר הסקרנות שלו ניעור לחיים. מה שזה לא יהיה, מסתתר מאחורי זה משהו לא רגיל. מעניין איך תגיב אשתו על ההצעה...

שעת לילה מאוחרת

"סוף סוף בבית", לחש אורי לעצמו בעת שנכנס לביתו, סוגר בדממה את הדלת. הוא הסיר מעליו את מעיל הרוח ולחץ פעם נוספת על שלט האופנוע, מוודא שלא שכח לנעול אותו.

יום מפרך עבר עליו וגופו דרש מנוחה. לפני פחות משבוע חזר ממבצע בבלגיה, ובמשך אותם ימים לא הספיק לעצום עיניים למעלה משעה ברציפות.

הוא רחץ את פניו מעל הכיור הסמוך לחדרו ודשדש בעייפות אל עבר המיטה הקורצת.

"מאוחר", קולה של אשתו גלי הפתיע אותו. למה היא ערה בשעה כזו?

"הבטחת לדן ולשירה שתחזור היום מוקדם מהעבודה ותשחק איתם בלגו החדש. הם חיכו לך הרבה זמן ובסוף הלכו לישון בתשע וקצת, אחרי שהבינו שכבר לא תגיע כמו שהבטחת", היא נעצה בו עיניים מלאות במשהו שבין טרזניה לייאוש.

"את עדיין ערה?" התפלא וחש כגנב הנתפס בקלקלתו. "יו, מצטער. לגמרי שכחתי מההבטחה הזאת. אני אשחק איתם מחר, אל תדאגי".

גלי נאנחה. "אתה יודע טוב מאוד שגם מחר זה לא יקרה. לא הכרתי אותך אתמול. אתה כל הזמן שוכח את עצמך שם... אני מבינה שאתה עוסק בדברים חשובים מאוד, אבל גם הילדים שלך חשובים".

חושיו המיוחדים של אורי קלטו שוב את הנזיפה שבמילותיה. היא אומנם כבר הכירה את איחוריו הבלתי־פוסקים והשלימה עם המצב, ובכל זאת עדיין חשה צביטה קלה בלב על כך...

"מתנצל. קרה לי היום משהו לא צפוי בכלל. אני מוכרח להתייעץ איתך בבוקר בעניין כלשהו". הוא הביט בשעון היד הכסוף שלו. השעה הייתה אחת וחצי בלילה. איך לא הבחין בשעות החולפות כל כך מהר? הלכה את עצמו. הוא פשוט מאכזב את שני ילדיו בכל פעם מחדש. המטה הוא ביתו השני, וגלי תמיד אומרת שכשהוא שם - הוא שוכח את שאר העולם.

עתה הרימה זוג עיניים מסוקרנות אל בעלה. "על מה אתה צריך להתייעץ? שפוך!" הפצירה, מחויכת.

אורי חיך בעל כורחו. נשים לעולם לא תשתנינה, סקרניות חסרות תקנה... "הציעו לי איזו עבודה חדשה לזמן לא ידוע, אך קצר, לכאורה", הודיע לקונית, מצפה לתגובתה של גלי.

"מה??? איזו עבודה?"

חצי חיוך כבש את פניו בשנית. הוא נשכב במיטה הנוחה שכמו קרצה לעברו עוד מהרגע שבו נכנס הביתה. ראשו נשמט אחורה בעייפות. "נמשיך לדבר מחר. אין לך מושג עד כמה אני סחוט מעייפות".

"אוף!" נשפה בתסכול, לא לגמרי מבויים. "כל הכבוד! איזה כישרון מדהים. אתה בוחן את הסקרנות שלי? כלל ברזל: לעולם

אל תספר לאישה דבר שימתח את סקרנותה עד הקצה, בלי לסיים את המשפט! "החיוך הקטן שנמתח לשבריר רגע על פניה הסגיר את ההתבדחות שהתלוותה למילים.

אך העייפות ניצחה לבסוף והוא נרדם לפני שהספיק להגיב ולומר שהיא הייתה זו שהפצירה בו לספר לה עוד על מאורעות היום.

היא הסתכלה עליו בשנית, מנסה להעלות במוחה את כל האפשרויות לעבודה החדשה המדוברת, עד שלבסוף נרדמה אף היא.

"איך ישנת?" אורי חייך אליה בבוקר את אחד מחיוכיו הכובשים. גלי ביימה אנחה ארוכה וחייכה באירוניה. "כמו תינוק. בזכותך", עקצה. היא סיימה להלביש את שירה שעוד מעט ימלאו לה חמש שנים, ורצה למטבח כדי להפוך את החביתה שהחלה להיחרך בקצוות.

דן בן השבע וחצי החליט להפתיע את הוריו בהכנת סלט במו ידיו. התוצאה הייתה חתך עמוק באגודל, והילד נחרד למראה הדם הזב מאצבעו והחל לבכות בכי תמרורים.

אורי מיהר לחדר האמבטיה והוציא פלסטר, עוטף בעדינות את האגודל החבול.

"היום אבוא מוקדם מהרגיל ואשחק איתכם בלגו החדש", הבטיח. "אתה אומר את זה בכל פעם מחדש כבר יותר משבוע, מאז שקיבלנו את הלגו", דן העיר בקול שקט, מתיישב על יד השולחן. "אני יודע", אורי נאנח, מתיישב לצידו. "אבל הפעם אני מבטיח". הוא הביט בילדיו המתעסקים בארוחת הבוקר שלהם.

שירה יושבה על כיסאה וזללה בתיאבון רב את סלט הירקות שהכין אחיה הבכור, העשוי ממלפפון ובצל בלבד. כל ירק חתוך לחמש חתיכות במקרה הטוב, ודן עוד מתפאר במעשה ידיו...

"וואו, חמודים, כבר מאוחר ממש!" גלי עטתה על קולה את הטון הנדהם שבעלה משתמש בו לעיתים. טון מלחיץ ביותר, הודתה בינה לבין עצמה. היא ארגנה את כולם במהירות, רכסה את מעילה הסגול ויצאה החוצה עם שני הילדים החכמים והחמודים ביותר הקיימים עלי אדמות.

"אתה לא הולך עד שאחזור!" פנתה אל בעלה בהתראה. "עדיין לא שמעתי מה הציעו לך אתמול".

אורי הנהן נמרצות והדביק נשיקה אחרונה לשירה.

גלי חזרה כעבור עשרים דקות והצטרפה לשתיית קפה נדירה עם בעלה. בדרך כלל דרשה עבודתו של אורי קימה יחד עם קרן השמש הראשונה.

"נו, מה הציעו לך?" בליל אמש העלתה במוחה את כל האפשרויות הקיימות לעבודה חדשה, חוץ מהאפשרות האמיתית, ככל הנראה...

"מדובר במשהו מעניין ומאוד לא בנאלי. אני לא יכול לפרט, אבל הוצע לי להיות מאבטח אישי של סגן נשיא ארצות הברית-" "סגן הנשיא?!!!" גלי נכנסה לתוך משפטו בתדהמה, פוערת את עיניה בחוסר אמון. זו באמת עבודה מעניינת ובהחלט בלתי שגרתית. איך הגיעו אליו? מה הקשר להכניס איש מוסד לעבודה שכזו? מה קורה מתחת לרדאר שאנחנו, האזרחים הפשוטים, לא מודעים אליו?

"הוא ולא אחר. מה את אומרת? המשכורת בטח לא רעה..."

מיותר לציין שאת לא מעבירה הלאה את המידע הזה". הוא בחן את תגובתה. לא בטוח שהיה מותר לו למסור את המידע לידיה, לא כשלו עצמו לא סיפרו מעבר.

"מה? כלומר למה?" תמהה.

"מסוגג". או יותר נכון, כך התבטא בפניו ניר. הוא עצמו עדיין אינו יודע פרטים נוספים על אותה הצעה.

"אבל... זה מסוכן?" היא העדיפה להתעלם ועצרה בכוח הערה שעמדה על קצה לשונה. הדפה את כוס הקפה הצידה, לא מסוגלת להמשיך ללגום מהמשקה המעורר.

"לי אישית עדיין לא ברור למה נבחרתי. לגבי הסכנה, אני לא יכול להשיב לך במדויק. אני לא מאמין שזו סכנת חיים. מה שבטוח, שהסכנה פחותה הרבה יותר מעבודתי הנוכחית שכנראה אעזוב למשך ימים אחדים. אבל לא אשקר לך. מן הסתם קיים אחוז מסוים של סכנה. אחוז קטן מאוד".

גלי המשיכה לרגום אותו בעוד מספר שאלות, ואילו הוא השיב לה בשלווה מדומה, שולח רמזים דקים אבל מסגירים בהחלט במסגרת הצעות חטופות בשעונו מדי מספר שניות.

היא נרמזה ושחררה אותו לנפשו. "עשה כרצונך", אמרה לו. מחד, לא רצתה לפספס את ההזדמנות שנפלה בחלקם. שבעלה יהיה מאבטח סגן הנשיא? הצעה מפתה בהחלט. יכולות להיפתח בפניהם דלתות. אבל מאידך, להוסיף עוד שעות עבודה? עוד סכנות? וזמן העבודה נלקח כמוכר על חשבון הזמן שלו בבית...

לאחר התלבטויות רבות נפלה ההחלטה.

אורי נענה להצעה.

ישראל, תש"פ, מטה המוסד

"אני מבין שתשובתך חיובית", ניחש ניר ברגע שנכנס פקודו למשרדו המרווח.

"אתה מבין נכון", אורי התיישב על הכיסא בלי לבקש רשות. במטה, ההיררכיה שבין המפקד לפקודו זורמת ולא נוקשה. לא פעם ניתן אפילו לראות משהו מאוד קרוב לחברות שורר ביניהם. אורי הגיע ישר לעניין שלשמו נכנס. "אוקיי, לענייננו. מי מצטרף אליי למשימה, ולמה סגן הנשיא שמגיע הנה, מתיישה לאייה, זקוק לאבטחה ישראלית ועוד בנוסח המוסד?" לא רק הסקרנות דיברה מקולו, אלא גם התמיהה הכנה. יש לו שירות חשאי משלו."

ניר כחכת בגרונו כמרצה דגול. "היום בצהריים יגיע הנה סגן הנשיא, בריאן רוג'רס, יחד עם פמלייתו, מאבטחי השירות החשאי, לביקור קצר. הם ישהו כאן למשך כמה ימים. אני לא יודע מה בדיוק קרה ביממה האחרונה, אבל הסגן ביקש בתקיפות שיצמידו לו גם כמה אנשי אבטחה ישראלים, ורצוי שיהיו מיומנים ומהשורה הראשונה. לאוזניי התגנבה שמועה שהסיבה לא חיובית. קרה משהו רציני."

ניר עצר לרגע מדיבורו ולגם מבקבוק הספרייט שנח על השולחן. אורי ניצל את ההזדמנות להקשות: "עדיין לא הבנתי למה המאבטחים שלו לא מספיקים לו."

המפקד קישת את שפתיו. "כמו שאמרתי, שמועה התגנבה לאוזניי שקרה משהו לא נעים אתמול בערב עם מאבטחיו. ברגע האחרון פיטרו כמה ועכשיו הם צריכים אנשים נקיים, שהם רק ישראלים. משהו כזה. כנראה קרה משהו פנימי בין החברה שלו. אל תשאל אותי."

"אוקיי", אורי התלעלע עם המילה בהרהור. "ומיהם הנבחרים המאושרים, חוץ ממני?" קולו סירב להתרגש, נותר ענייני וקריר. ניר היטיב את תנוחתו, משתעשע עם עט שהיה בטווח הושטת יד. "נבחרו שלושה סוכני עילית מהמוסד: גיורא שגיא, גבי נרקיס ואתה".

"גיורא וגבי גם מצטרפים?! כבר נתנו לך תשובה חיובית?" ניר הניד בראשו, יודע היטב עד כמה החברות ביניהם אמיצה. הם יעשו זה בעבור זה הכול, כולל הכול. נראה שאת שלושתם לא יהיה ניתן להפריד לעולם. שלושה חברים טובים שנבחרו מאותה היחידה. היחידה של ניר. כשהציעו לו אותם, הרבה זמן לא הרגיש גאוות כזו. בדיוק כמו גאוות אב כלפי בנו.

סוף סוף ניכרה התרגשות מועטה על פניו של אורי, אך קולו כמובן לא הסגיר דבר. "מתי מתחילים?"

"אתמול", שביב חיוך נראה בעיניו של ניר. "תתארגן הרגע. גבי וגיורא יצאו לפני כמה דקות. אתם אמורים להיות מוכנים לפני שהסגן מגיע. עוד יסבירו לכם פרטים בהמשך".

"לא אשמתי", אורי התגונן. "הבטחתי להמתין לאשתי עד שתשוב מגני הילדים, ואתה יודע איך הן, הנשים... לוקח להן המון זמן להתארגן, כולל הצעות מדי פעם במראה כאילו הן הולכות לאיזה אירוע. בסך הכול לקחת את הקטנים למוסדות הלימוד..."

וחוץ מזה, לגבי אין ילדים ולגיורא יש אחד בן עשרים ושתיים, אם אני לא טועה. לא פלא שהם כבר בדרכם למקום המפגש עם הסגן רוג'רס". לרגע הוא נשמע ילדותי אף באוזני עצמו, אף שדיבר מתוך רצון להבהיר כמה דברים. אחרי הכול הוא, בשונה מחבריו, אב לשניים קטנים וחמודים.

ניר הרצין, אבל עננת ההתבדחות עדיין נותרה תלויה בעיניו.
 "לא אמרתי שיש בעיה בזה שהגעתי הרגע".

"חוץ מזה", חש אורי צורך להוסיף, "לא באתי כל כך מאוחר.
 בסך הכול שמונה וחצי".

ניר הרצין באחת. "מה זה משנה? אתה צריך להתארגן בהקדם.
 משוחרר". לא משנה מה, לא משנה מתי, אורי יהיה חייב לצאת
 צודק בכל עניין, הוא נד בראשו תוך כדי הרהור.

החיוך עדיין נותר תלוי על פניו של אורי והוא הצדיע בשובבות.
 "כן, המפקד".

אורי יצא מן המטה ושלף את הנייד שלו, מבקש להתקשר
 לגיורא, אך שיחה הקדימה אותו.

אחותו חן.

אופס. "הלו?" הוא פסע במהירות לעבר האופנוע שלו שהמתין
 לו בחניון המטה.

"אורי?"

"אכן כן, אחות". הייתה לו הרגשה שהוא יודע מה יהיה נושא
 השיחה. והוא צדק.

"אתה זוכר שהיום בלילה חוגגים לאבא מסיבת הפתעה
 במסעדה", שאלה־קבעה. ולמה אני צריכה להיות המזכירה
 הפרטית שלך כל הזמן?! נזפה בליבה.

הוא התמהמה בתשובתו. "אהמ... האמת שאני עסוק היום. יש
 לי פגישה חשובה עם לקוח בעבודה. ממש מצטער. שכחתי מזה
 לגמרי. תמסרי לאבא יום הולדת שמח בשמי. באמת שכחתי".

הוא לא אהב, בלשון המעטה, להיות 'האח הזה' שתמיד שוכח ולא נוכח באירועים משפחתיים. לא ידע מה חושבים עליו בבית, אבל לא הייתה לו ברירה. באמת.

"יופי, מדהים לראות בכל פעם מחדש איך לא אכפת לך מהמשפחה שלך. מוכר אותה תמורת כסף, תמורת העבודה החשובה כל כך. עובד ברשת גדולה של תכשיטים, גם כן..." היא פלטה בזלזול את סיפור הכיסוי שהוא מכר למשפחתו. "מה יקרה אם יום אחד תיקח חופש מהעבודה? באמת", טרונגיה טהורה נשמעת בקולה, ואורי לא יכול היה שלא להצדיק אותה.

"אני מבין את המרירות, אבל..."

"אבל - מה?! לא מספיק לך דביר שמסתובב באיין-ליימושג-איפה ושנים לא מגיע לביקור. באמת שלא ברור לי מה היה לו רע בבית שהוא החליט להתרחק כל כך".

אורי נותר לשבת על האופנוע, לא מתניע. "חן, דביר כבר ילד גדול. הכי גדול בבית, ליתר דיוק. מה את רוצה ממנו? יש לו חיים משל עצמו. הוא כבר עבר מזמן את גיל שלושים. את יכולה לסמוך על השיקולים שלו..." מלמל בקול שקט.

"אה, כן? אז רק אני ומיטל נגיע ליום ההולדת של אבא?! חוץ ממך ומדביר, גם עדי לא כאן. גם היא ילדה גדולה???" לפתע היא נעצרה, ודממה עמוקה השתררה על הקו. היא שמה לב למילותיה באיחור, מתחרטת.

אורי הרגיש את ליבו קופא בחזהו. אחותו שפכה את כעסה בלי לשים לב והזכירה את הדבר שכל כך רצה לשכוח.

"אני מצטערת", היא לחשה בטון חרישי, כמעט בלתי נשמע.

אורי כחכת בגרונו, כופה על עצמו להירגע, להשיב לעצמו את

שלוותו. הוא הביט בשעון. מאוחר. הוא מוכרח למהר. "הכול טוב. מתנצל, יש לי פה הרבה עבודה. תמסרי לאבא 'מזל טוב' בשמי. חייב לנתק".

הוא ניתק את השיחה, בוהה בנייד בחולמנות ומייד מתנער. עליו למהר.

הוא לא יתקשר לגיורא. הם יתראו בנקודת המפגש שנקבעה להסברים על תפקידם המשותף החדש.